

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

PLAÇA DEL POBLE

El pressupost de l'engany

No serveix de res fixar objectius inabastables

Dijous passat, el mateix dia que al Consell General es feia el debat de totalitat del pressupost, llegia a La Vanguardia un interessant article on Francesc-Marc Álvaro escrivia que “els polítics confonen el després amb el futur. Després? Després sempre hi ha unes eleccions o altres per preparar”.

El debat de totalitat del pressupost per al 2017 deixa la mateixa sensació.

DA va imposar, el 2014, la llei anomenada *regla d'or*, que havia de controlar i regular l'endeutament de l'Estat. En el primer debat d'aplicació d'aquella llei ja s'ha comprovat que el Govern de DA ni la respecta ni pensa pas fer-ho.

La devastació cínica que ha estès Toni Martí en les institucions ho arrossega tot.

S'esperava –la llei hi obliga– una definició, tan aproximada com fos possible, de les línies mestres de les decisions econòmiques del Govern pels anys vinents, amb la vista en l'ocupació i en el benestar dels que ara ja hem de començar a qualificar de contribuents en haver estrenat l'impost sobre la renda.

Sabem que els llocs de treball i els salaris els generen les empreses i que la prosperitat del país depèn d'una política distributiva que és competència de l'Estat.

No serveix de res –ho havíem dit en debatre el projecte de llei del marc pressupostari– fixar objectius inabastables que obliguen pel camí a destruir sanitat, educació o pensions.

Amb el pressupost 2017 no es compleixen els compromisos. No hi ha tampoc cap estalvi en la despesa de funcionament. Al contrari, s'augmenten el sou –els alts càrrecs– del 18%, mentre baixen salaris mínims.

Tal com va exposar el nostre portaveu Víctor Naudi, al Consell General, els progressistes estem molt preocupats per la situació econòmica, financera i social en què està el país i

A DA creuen que els deutes es poden anar renovant i, per tant, no s'han de tornar

aquest pressupost no ofereix perspectives futures i no comporta intervencions –és a dir inversions– adreçades al desenvolupament econòmic i l'ocupació.

El pressupost de DA és regressiu i il·lusori. Continuen les retallades i es vol mantenir la congelació de les transferències als comuns, la qual cosa només faria que perllongar la lògica recessiva. Quan el consum de les famílies està en retrocés, reduir la despesa pública augmenta el risc de recessió.

Calia bastir un pressupost en positiu i no un pressupost de supervivència, a la recerca espasmòdica d'un equilibri que no s'aconsegueix ni buidant la caixa de l'STA.

I es troben a faltar recursos

suficients per mantenir polítiques de suport a les persones i a les famílies al llindar de la pobresa.

Andorra tindrà, doncs, un pressupost que no comporta elements de novetat en relació amb els anys anteriors i no dona cap perspectiva ni certitud per al futur de la ciutadania.

A DA domina el convenciment que els deutes no s'han de tornar ja que sempre es poden renovar. I semblen convençuts que els interessos del servei del deute seran per sempre més molt i molt baixos i que així el cost del diner serà sempre de quasi zero.

Però la Reserva Federal americana ja ha anunciat que augmentarà el tipus d'interès, cosa que de ben segur repercutirà a Europa.

Convindria actuar sobre les vertaderes causes de la crisi econòmica i no allargar més la respiració assistida mitjançant un endeutament creixent.

Encarar els problemes estructurals, aprofitant la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea, i començar a reduir l'endeutament públic han de ser els objectius d'una bona política.

Amb DA no la tindrem perquè Toni Martí només pensa en les properes eleccions. Només sap comptar vots.

Una situació com aquesta fa la sensació d'irresponsabilitat i de lleugeresa generalitzades.

No afavoreix ningú i si es manté ens farà un mal irreparable a tots.